

Дойката. Но умната, мой палаво момиче!

Зита. (Стиска ѝ ржцетъ)

Да бързае. че всѣки мигъ е скжпъ.

(Вгледва се на вжтре)

Ей, той на самъ, каточе се отправа.

Дойката. Кой? Майсторътъ?

Зита. Да, ей го, хе! пристжпва...

и колко е замисленъ и смутенъ!

Вижъ колко е... отправи се насамъ

Дойката. ... Исуфа азъ, ще трѣбва да намѣря

Зита. Но дума за моето намѣрене...

Дойката.

Знамъ, знамъ... Не съмъ азъ вчерашно дете...

А ти напредъ иди се приготи.

(Излизатъ забързани).

XI.

Явява се мойсторъ Лалйо, съ фермана въ ржка. Той е замисленъ. И като застава до трона, почва да се вгледва въ фермана.

Майсторъ Лалйо. (Огледва на около си и като не-вижда никого заговаря на себе си).

О, Боже мой, благодаря, че бѣше великодушенъ — и подкрѣпи дѣсница да устоя на дѣлото си до край... Следъ толкова крушения и грѣхъ!...

(гладѣйки съ дланъ коса дедово)

На призори съ изпитани другари поемамъ пжтъ къмъ милата родина...

О, сладъкъ часъ — тѣй дълго желанъ часъ, дочекахъ те... А струва ми се сънь...

(сѣпва се отъ нова мисль)

Но, Боже мой, защо ме нѣщо спира.

Задъхва ме... Да мога да я видя...

Едничъкъ мигъ да бжда съ нея азъ...